

Ankenævnets Journal nr.: 2016-0084 - Klage over betaling af pølser

Klager bestilte den 1. maj 2015 en pølsevogn hos indklagede. Klager skulle bruge pølsevognen til et arrangement den 10. maj 2015, og indklagede skulle levere pølsevognen, samt personale, råvarer osv.

Parterne aftale, at afregning af dette, skulle ske ved, at der blev betalt en stykpris pr. leveret pølse.

Under klagers arrangement, blev der serveret 127 pølser, men da arrangementet sluttede, var der 60 pølser i overskud.

Da klager efterfølgende blev faktureret, betalte klager fuld pris for de serverede pølser. Da klager samtidig hermed var faktureret kr. 1.420,00,-, for de resterende 60 pølser, valgte klager kun at afregne med ca. 50 % af stykprisen, og indbetalte kr. 700,00,-, til indklagede.

Dette skyldtes, at klager mente, at indklagede måtte bære en del af tabet, idet klager mente, at indklagedes personale burde have vidst, at der ikke skulle tilberedes så mange pølser. Ifølge klager, kunne adfærden fra indklagedes personale opfattes som, at der blev tilberedt for mange pølser, med henblik på, at skabe profit for indklagede.

Klager meddelte herefter til indklagede, at han kun ville betale kr. 700,00,-.

Da indklagedes advokat efterfølgende indbragte sagen for domstolene, fremsendte klager en klage til Ankenævnet.

Klager fremsatte krav om eftergivelse af det resterende krav på kr. 720,00,-.

Indklagede anførte, at han blev kontaktet af klager, der ønskede at have en pølsevogn til hans arrangement. Indklagede beregnede - baseret på erfaring - altid 2,3 pølse pr. mand, hvilket med det oplyste antal gæster til klagers arrangement svarede til 187 pølser.

Indklagede anførte, at denne beregning var nødvendig, idet pølserne skulle have tid til, at blive tilberedt, hvorfor indklagedes personale måtte foretage et skøn over, hvor mange pølser, klagers gæster måtte forvente at spise.

Indklagede havde desuden nedlagt afvisningspåstand over for nævnet. Ifølge indklagedes advokat, var der ikke udarbejdet en skriftlig aftale, hvorfor en afklaring af aftalens præcise indhold kun kunne afgøres ved parts- og vidneforklaringer. Indklagede havde derfor anmodet nævnet om, at afvise sagen, og henvise den til Retten i Esbjerg.

Indklagedes fremsatte krav om afvisning af klagers krav samt afvisning af sagen.

Nævnets bemærkninger:

Ankenævnet afviste at behandle klagen, jf. Nævnets vedtægter § 5, stk. 3.

Nævnet havde herved lagt vægt på, at parternes aftalegrundlag ikke var klart oplyst og herunder særligt, at der ikke var indgået en skriftlig aftale om, hvor mange pølser, der skulle serveres for gæsterne, og hvordan de tilberedte pølser, som ikke blev spist, skulle afregnes.

Da sagen – herunder særligt den indgåede aftale - således alene kunne oplyses ved vidneførsel, fandt nævnet ikke, at sagen egnede sig til nævnsbehandling.

Afgørelse af 21. april 2016